

Arrest

nr. 323 782 van 21 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 316 244 van 8 november 2024 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 18 november 2024.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANLAET, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is geboren in Genk in 1979 en heeft de Marokkaanse nationaliteit.

1.2. Op 11 december 2013 wordt verzoeker afgevoerd uit het vreemdelingenregister.

1.3. Op 24 januari 2014 wordt verzoeker in Nederland aangehouden. Hij verblijft er in de gevangenis tot 7 juni 2018.

1.4. Op 11 september 2018 vraagt verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Dit wordt hem geweigerd op 4 oktober 2018.

1.5. Op 20 oktober 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag opgesteld, naar aanleiding van een verkeerscontrole.

1.6. Op 21 oktober 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Verzoeker dient tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 219 326 van 2 april 2019 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

1.7. Op 24 januari 2020 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

1.8. Op 24 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker hiertegen instelt, wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 232 239 van 4 februari 2020. Bij arrest nr. 239 699 van 17 augustus 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

1.9. Op 31 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker tegen voormelde beslissing instelt, wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 316 244 van 8 november 2024.

Voormelde beslissing vormt de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E.(...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...) 1979

geboorteplaats: Genk

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Betrokkene werd meermaals strafrechtelijk veroordeeld.

Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.

Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren wegens vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen.

Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloeditstorting, verwonding of ziekte tot gevolg.

Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, oplichting en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop.

Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar wegens valsheid in geschriften door een particulier en valsheid in geschriften: gebruikmaking en oplichting.

Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren opzettelijke slagen en verwondingen (met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid), vluchtmisdrijf, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening van hun bediening; weerspannigheid (met wapen); besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; verdovende middelen – bezit; vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen; vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen; verboden wapens: vervaardiging, herstelling; handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht): het dragen; diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; poging tot diefstal met geweld of bedreiging.

Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting.

Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing.

Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren, behalve de voorlopige hechtenis, wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige; heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige.

Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens valsheid in geschriften (meermaals), gebruikmaking (meermaals), het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals); diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen .

Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel : bezit (herhaling).

Op 22.06.2022 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Tongeren tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten, namelijk van 24.01.2018 tot 07.06.2018.

De vele veroordelingen hebben geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen, zo blijkt uit meerdere verslagen van de politie die in zijn dossier te vinden zijn. Op 21.10.2020 noteerde de PZ CARMA in zijn verslag dat betrokkene een personenauto bestuurde en dat hij per wagen de vlucht nam wanneer de politie hem aan een verkeerscontrole wilde onderwerpen. Vervolgens liet hij het voertuig achter en vluchtte hij te voet weg. Betrokkene legde nadien een positieve ademtest af. Op 16.09.2021 werd in het verslag van de PZ CARMA genoteerd dat betrokkene zich agressief gedroeg naar de medewerkers van de ziekenwagen. Op 18.02.2022 maakte de PZ CARMA een verslag over, waarin vermeld werd dat betrokkene in het bezit was van cocaïne en ook duidelijk onder invloed van drugs en/of alcohol was. In het verslag van 05.07.2024 stelde de PZ CARMA ons in kennis dat betrokkene verwickeld was in een zaak van wederzijdse slagen en verwondingen en bedreigingen, waarbij hij een groot slagermes gebruikte om zijn woorden kracht bij te zetten.

Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De kansen die hij

kreeg om zichzelf te bewijzen en zijn leven opnieuw een andere wending te geven, greep hij niet aan en telkens opnieuw liep het uiteindelijk verkeerd. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling ervan, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 25.01.2020.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene werd in België geboren op 22.06.1979 en beschikte tot 11.12.2013 over legaal verblijf, toen hij van ambtswege werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister. Op 24.01.2014 wordt betrokkene in Nederland aangehouden. Hij verbleef er in de gevangenis tot 07.06.2018. Op 11.09.2018 deed betrokkene een aanvraag tot herinschrijving, dewelke geweigerd werd op 04.10.2018. De beslissing stelde dat "overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen." Betrokkene nam van die beslissing kennis op 11.10.2018 en ging op 09.11.2018 in beroep. Zijn verzoek tot schorsing en nietigverklaring werd door de RVV verworpen op 02.04.2019.

Op 24.01.2020 werd betrokkene aangehouden door de politie van de PZ Kanton Borgloon en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding afgeleverd, alsook een inreisverbod van 8 jaar. Beide beslissingen werden hem betekend op 25.01.2020. Hij ging in beroep op 24.02.2020, maar ook hier werd dit door de RVV verworpen op 17.08.2020. Betrokkene werd uiteindelijk op 30.06.2020 vrijgesteld uit het gesloten centrum.

Betrokkene verklaarde dat hij geboren is in België. Zijn ouders zijn overleden, hij heeft vier zussen, die allen de Belgische nationaliteit hebben verworven. Hij woont niet samen met één van zijn zussen. Betrokkene heeft geen partner of kinderen. Het feit dat zijn zussen in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige broers en zussen. In het arrest *Ezzouhdi c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn zussen.

Betrokkene verklaarde dat hij hier altijd gewoond heeft. Het feit dat betrokkene in België geboren is, hier naar school gegaan is, mogelijks gewerkt heeft, en vele jaren verblijfsrecht heeft gehad, kan niet worden weerhouden in het kader van artikel 8 EVRM, aangezien betrokkene herhaaldelijk inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM.

Betrokkene werd tussen 1998 en 2022 dertien keer veroordeeld, zo blijkt uit een uittreksel uit zijn strafregister. Hij heeft een groot deel van zijn leven in de gevangenis doorgebracht. Hij werd meermaals opgesloten: van 26.11.2000 tot 25.12.2000, van 14.02.2002 tot 24.05.2002, van 26.09.2002 tot 10.11.2006, van 16.03.2009 tot 26.06.2011, van 12.08.2011 tot 13.03.2012, van 07.06.2018 tot 15.12.2018, van 24.01.2020 tot 30.06.2020 (in meerdere gesloten centra), van 22.02.2023 tot 24.03.2023. Daarenboven heeft betrokkene van 24.01.2014 tot 07.06.2018 een gevangenisstraf in Nederland uitgezeten, waar hij ook meerdere overtredingen heeft begaan en veroordelingen opliep.

Betrokkene is aldus herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van ernstige strafbare feiten, waarvoor hij strafrechtelijk veroordeeld werd. Uit de aard en de ernst van die feiten, de veelheid eraan en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde en nog steeds vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit artikel 8§2 EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. Gezien het uitgebreide strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het wordt niet ontkend dat betrokkene opgegroeid is in België en het overgrote deel van zijn leven hier heeft doorgebracht. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij geen enkele band met Marokko zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij geen leven in Marokko zou kunnen opbouwen, noch dat hij niet in staat is een sociaal netwerk op te bouwen.

Er moet ook gewezen worden op het feit dat betrokkene reeds op 11.12.2013 van ambtswege afgevoerd werd uit het vreemdelingenregister. Uit zijn dossier blijkt dat dit gebeurd is na een controle door de wijkagent op 17.06.2013, waarbij werd vastgesteld dat betrokkene zijn woonst verlaten had en in Maastricht zou verblijven. Op 11.10.2018 werd hij in kennis gesteld dat zijn vraag tot herinschrijving werd geweigerd en het door hem aangetekende beroep tegen die weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 02.04.2019. Aan betrokkene werd reeds op 24.01.2020 een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 8 jaar. Ook het tegen deze beslissingen aangetekende beroep werd op 17.08.2020 verworpen.

Betrokkene heeft zichzelf aldus doelbewust in een onwettige en precaire situatie gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om het contact met zijn zussen te onderhouden. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Marokko of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Gezien al het voorgaande wordt deze verwijderingsbeslissing met respect voor artikel 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht.

Betrokkene verklaarde dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar Marokko. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene tevens geen medische documenten, waaruit de noodzaak van een medische behandeling of opvolging blijkt of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij een uitkering inzake invaliditeit krijgt. Het is opvallend dat hij negatief antwoordde op de vraag in het hoorrecht of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene werd uitdrukkelijk bevraagd naar zijn medische situatie en maakt geen melding van enig probleem. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 24.01.2020 en 24.03.2023 die hem betekend werden respectievelijk op 25.01.2020 en 24.03.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 25.01.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd meermaals strafrechtelijk veroordeeld.

Op 21.10.1998 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand met uitstel van 5 jaren wegens afpersing (meermaals) en poging tot afpersing.

Op 30.01.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren wegens vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden, van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen.

Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaren wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloeduitstorting, verwonding of ziekte tot gevolg.

Op 8.06.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, oplichting en verdovende middelen: bezit : aanschaffing/aankoop.

Op 12.10.2001 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 1 jaar wegens valsheid in geschriften door een particulier en valsheid in geschriften: gebruikmaking en oplichting.

Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met probatie-uitstel van 3 jaren opzettelijke slagen en verwondingen (met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid), vluchtmisdrijf, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening van hun bediening; weerspannigheid (met wapen); besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; verdovende middelen – bezit; vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen; vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen; verboden wapens: vervaardiging, herstelling; handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht): het dragen; diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; poging tot diefstal met geweld of bedreiging.

Op 11.12.2002 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens poging tot oplichting.

Op 15.07.2003 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 11 maanden wegens afpersing.

Op 11.08.2004 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren, behalve de voorlopige hechtenis, wegens valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige; heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf als medeplichtige.

Op 18.04.2005 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

Op 17.10.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens valsheid in geschriften (meermaals), gebruikmaking (meermaals), het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals); diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen .

Op 28.06.2013 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een werkstraf van 200 werkuren (vervangende gevangenisstraf van zeven maanden) wegens verdovende middelen: handel : bezit (herhaling).

Op 22.06.2022 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Tongeren tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten, namelijk van 24.01.2018 tot 07.06.2018.

De vele veroordelingen hebben geen gedragsverbetering kunnen bewerkstellingen, zo blijkt uit meerdere verslagen van de politie die in zijn dossier te vinden zijn. Op 21.10.2020 noteerde de PZ CARMA in zijn verslag dat betrokkene een personenauto bestuurde en dat hij per wagen de vlucht nam wanneer de politie hem aan een verkeerscontrole wilde onderwerpen. Vervolgens liet hij het voertuig achter en vluchtte hij te voet weg. Betrokkene legde nadien een positieve ademtest af. Op 16.09.2021 werd in het verslag van de PZ CARMA genoteerd dat betrokkene zich agressief gedroeg naar de medewerkers van de ziekenwagen. Op 18.02.2022 maakte de PZ CARMA een verslag over, waarin vermeld werd dat betrokkene in het bezit was van cocaïne en ook duidelijk onder invloed van drugs en/of alcohol was. In het verslag van 05.07.2024 stelde de PZ CARMA ons in kennis dat betrokkene verwickeld was in een zaak van wederzijdse slagen en verwondingen en bedreigingen, waarbij hij een groot slagermes gebruikte om zijn woorden kracht bij te zetten.

Het is duidelijk dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De kansen die hij kreeg om zichzelf te bewijzen en zijn leven opnieuw een andere wending te geven, greep hij niet aan en telkens opnieuw liep het uiteindelijk verkeerd. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling ervan, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde dat hij niet naar Marokko ging, omdat hij altijd in België gewoond en geleefd heeft. Marokko is zijn land niet. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Verzoeker zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

“Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 1°, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoekster in België verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: “(...)” Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 3 EVRM, en werd onvoldoende rekening gehouden de gezondheidstoestand van verzoeker.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt: “(...)”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. De vraag is, of de beslissing van verweerster om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeker.

Verzoeker meent dat, wanneer de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, er een schending van artikel 3 EVRM voorligt.

Verzoeker beschikt over een invaliditeit, die maakt dat hij bijzonder aangewezen is op zijn omgeving - stuk II. Op heden is verzoeker aangewezen op zowel zijn familiaal, zijnde zijn zussen en hun gezin, als zijn sociaal netwerk. Het spreekt voor zich dat deze mantelzorg enkel op een fysieke manier kan uitgevoerd worden. Communicatietechnologieën kunnen derhalve niet als alternatief worden aangeduid. Indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, zal verzoeker noodgedwongen zijn steunpilaren en mantelzorgers verliezen, hetgeen op zijn minst zwaar zou moeten doorwegen in de beoordeling door verwerende partij.

In het RvV arrest nr. 187 083 van 19 mei 2017, wordt de rechtspraak van het EHRM aangaande ernstig zieke vreemdelingen op een fundamentele wijze toegelicht. 2 Vooral het arrest van het EHRM van 13 december 2016, Paposhvili t. België (GK), nr 41738/10, par. 183) is daarbij relevant.

Het EHRM heeft verhelderd in het Grote Kamer arrest van Paposhvili t. België dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht.

In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190):

“(...)”

Verzoeker lijdt aan een ernstige invaliditeit (meer dan 66%) die zijn dagelijkse functioneren sterk beperkt. Dit feit is medisch onderbouwd en kan dan ook als bewezen worden beschouwd. Dit maakt dat verzoeker afhankelijk is van zijn familiaal en sociaal netwerk, die als mantelzorgers en primaire ondersteuning functioneren. Zij bieden niet alleen fysieke hulp bij dagelijkse taken, maar voorzien ook emotionele en sociale steun, essentieel voor zijn kwaliteit van leven. Deze ondersteuning is moeilijk, zo niet onmogelijk, te vervangen in een omgeving waar hij geen sociaal netwerk heeft.

Bij uitvoering van de bestreden beslissing, zou verzoeker zijn volledige mantelzorgnetwerk verliezen. Hij heeft geen familieleden, kennissen of sociaal vangnet in Marokko en is onbekend met de lokale infrastructuur voor medische en sociale zorg. Deze afhankelijkheid van zijn netwerk maakt een abrupte verwijdering zonder adequate alternatieven bijzonder schrijnend. Een plots verlies van alle ondersteuning kan niet enkel leiden tot fysieke verwaarlozing maar heeft ook een ernstige impact op zijn psychisch welzijn. Het leven zonder enige vorm van ondersteuning kan voor de verzoeker een situatie creëren die als onmenselijk en vernederend wordt ervaren.

Verzoeker is daarenboven onbekend met het zorgsysteem aldaar en beschikt niet over persoonlijke contacten die hem hierin kunnen bijstaan. Verzoeker zal derhalve mogelijks geen toegang hebben tot de nodige medische behandelingen en ondersteuning in Marokko. Ook kan de kwaliteit en toegankelijkheid van zorg aanzienlijk verschillen van die in België. Het ontbreken van de noodzakelijke zorg en begeleiding kan leiden tot een verslechtering van zijn gezondheidstoestand, wat een ernstige inbreuk is op zijn recht op een menswaardig bestaan.

Verwerende partij gaat volledig aan de medische problematiek van verzoeker voorbij.

De uitzetting naar een land waar verzoeker noch sociale, noch professionele banden heeft en waar geen adequaat alternatief bestaat voor zijn mantelzorg en noodzakelijke ondersteuning, vormt een dreiging voor zijn fysieke en mentale integriteit. Artikel 3 EVRM verplicht staten om personen te beschermen tegen situaties waarin zij blootgesteld zouden worden aan onmenselijke of vernederende behandeling. De onmogelijkheid om zonder netwerk en zorg te kunnen functioneren kan in dit geval als zodanig worden beschouwd.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid zowel haar positieve als negatieve verplichting onder artikel 3 EVRM."

4.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

"Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 1 0, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoekster in België verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: "(...)." Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, en werd onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Artikel 8 EVRM stipuleert: "(...)"

Artikel 7 Handvest grondrechten van de Europese unie stelt: "(...)"

Deze artikels primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet er vooreerst sprake zijn van een familie- of gezinsleven. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) verduidelijkt wanneer er sprake is van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het gaat om een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, waarvan in casu sprake (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

In het kader van een weigering van een voortgezet verblijf, oordeelt het EHRM dat inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven een feit is. Bijgevolg dient het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging te worden genomen, aldus het EHRM. Het klopt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht niet absoluut is. Een inmenging van het openbaar gezag is evenwel enkel toegestaan voor zover voldaan is aan de vereisten van legaliteit, legitimiteit en proportionaliteit. Dit impliceert dat inmenging van het openbaar gezag slechts is toegestaan voor zover deze inmenging bij wet voorzien is, de inmenging ingegeven is door één of meerdere van de in het tweede lid artikel 8 EVRM voorgeschreven doelen én voor zover de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De uitzonderingen op de eerbiediging van het gezinsleven dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951): "Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."

Bovenstaande brengt met zich mee dat de staat een correct evenwicht dient te bereiken tussen enerzijds het beoogde doel en anderzijds de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het onderzoek hiertoe geschiedt aan de hand van een 'fair-balance'-toets: de staat gaat na of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "(...)"

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven.

Verzoeker is in België geboren en opgegroeid. Ook zijn volwassen leven bracht hij in België door. Zijn familieleden zijn volledig in België in legaal verblijf ontwikkeld.

Verzoeker heeft een bijzondere afhankelijkheid ten aanzien van zijn zussen (met de Belgische nationaliteit) en een privéleven dat volledig in België is uitgebouwd (o.m. stuk 13).

Deze bijzondere band heeft hij opgebouwd tijdens zijn zeer langdurig legaal verblijf in België. Verzoeker verbleef sinds zijn geboorte meer dan 35 jaar legaal in het land en heeft nooit een andere thuis gekend.

Verzoeker kon tevens voor de uitvoering van een elektronisch toezicht (stuk 9) terecht bij zijn zus L.E. (...) op haar adres (stuk 4, attest gezinssamenstelling L.E. (...) stuk 10). De geplande datum voor plaatsing werd ten tijde van de beslissing tot elektronisch toezicht vastgelegd op 15/11/2018. Dit getuigt van de bijzonder hechte band die verzoeker onderhoudt met zijn zussen. Zonder hen zou verzoeker namelijk niet de kans hebben gekregen om zijn straf onder elektronisch toezicht uit te voeren, en desgevallend zijn leven opnieuw op orde te krijgen. Bovendien kan verzoeker onontbeerlijke steun genieten van zijn zussen.

Uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de onontbeerlijke steun van zijn familie wegvalt en dat verzoeker dient te verhuizen (niet terugkeren, want verzoeker heeft nooit in Marokko gewoond) naar een land waar hij op geen enkel netwerk kan terugvallen.

Men stelt, ten onrechte, dat een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties. Men stelt dat betrokkene contact kan onderhouden met zijn zussen door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken. Bovendien bouwde verzoeker in België ook een sociaal leven uit.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardformulering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact.

Mensen zijn tenslotte sociale wezens. Betekenisvolle contacten zijn van onschatbare waarde voor onze mentale gezondheid, zo ook voor verzoeker.

Verzoeker beschikt bovendien over een dermate onoverkomelijke taal-en culturele achterstand, wat maakt dat hij onmogelijk een (sociaal) leven kan opbouwen in Marokko.

Bovendien wordt onvoldoende, om niet te zeggen geen, rekening gehouden met de invaliditeit van verzoeker, ondanks dat verweerder hiervan op de hoogte is. In Marokko zou verzoeker er volledig alleen voor staan. Hij kan niet rekenen op de hulp van enige familie en kan er geen eigen inkomen verwerven. Verzoeker is dus aangewezen op de ondersteuning van zijn eigen familie. Het zou dan ook mensonwaardig zijn om verzoeker deze steun te ontnemen.

Minstens dient te worden gesteld dat de verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspuit uit Art 8 EVRM en waarbij bij de belangenafweging dient te worden rekening gehouden. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoeker een te respecteren privéleven heeft, vermits hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met zijn zussen én hij hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt. Eveneens betekent dit dat verzoeker zijn mantelzorg verliest, hetgeen overduidelijk een schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Een gezinsleven kan bezwaarlijk via moderne

communicatiemiddelen worden gevormd. Verwerende partij vervalt hier louter in een standaardmotivering. Bovendien overstijgt de zorgnood van verzoeker de mogelijkheden door middel van de moderne communicatiemiddelen. Het is ontegensprekelijk dat verzoeker zorgnoden heeft die niet anders kunnen voldaan worden dan in persoon.

Een inmenging in het gezinsleven mag enkel als de inmenging bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft (i.e. indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen) en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Er dient met andere woorden een balans te worden gevonden, tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat.

De correcte vraag is dus of er een inmenging is van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoekster en haar familielid en of dit proportioneel is. Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

De duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt: verzoeker is geboren in België op 22.06.1979, en heeft sinds zijn geboorte meer dan 35 jaar legaal in het land verbleven. Hij heeft nooit een andere thuis gekend;

De gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven: verzoeker verblijft in België. Zijn zussen verblijven tevens in België en bezitten de Belgische nationaliteit. Zowel verzoeker als zijn zussen zijn hier diepgeworteld. Verlangen dat verzoeker naar Marokko gaat om daar een nieuw leven uit de grond te stampen is buitenproportioneel. Verzoeker heeft geen enkele band met Marokko en heeft een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand opgebouwd. Bovendien werd reeds gewezen op de invaliditeit van verzoeker, wat maakt dat hij moet rekenen op de ondersteuning van zijn zussen. Verweerder was hiervan op de hoogte, doch hield hier onvoldoende rekening mee;

De ernst van de moeilijkheden die verzoekster zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker is geboren in België en heeft sinds zijn geboorte meer dan 35 jaar legaal verblijf gehad. Niet alleen heeft betrokkene een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand, ook behoeft betrokkene ondersteuning van zijn omgeving ingevolge zijn invaliditeit.

De afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel. Het is duidelijk dat dit niet het geval is, en de verwerende partij deze afweging niet afdoende heeft gemaakt. De verwijdering van het grondgebied heeft een effectieve scheiding tot gevolg van zijn meest naaste familie, zijnde zijn zussen. De inmenging door verweerder door middel van haar beslissing in het privé en -familiaal leven van verzoeker is bijgevolg disproportioneel en verweerder heeft bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen tegen elkaar. De vraag is, of de beslissing van verweerder om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker op vlak van haar familiaal leven, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeker.

De rechtspraak bevestigt bovendien dat het gezinsleven dient gerespecteerd te worden. Reeds in 2001 werden door het EHRM de zogenaamde Boultif-criteria geformuleerd; een set criteria die nationale overheden leidt in het nemen van een billijke belangenafweging:

"[...] the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled; the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled."

Met het arrest Üner t. Nederland voegde het EHRM aan de oorspronkelijke Boultif-criteria, nog twee toetsstenen toe, zijnde het belang en het welzijn van de kinderen alsook de hechte sociale culturele en familiale banden met het gastland enerzijds en met het land van bestemming anderzijds.

Verzoeker is geboren in België en heeft sinds zijn geboorte meer dan 35 jaar legaal verblijf gehad.

Verzoeker heeft geen enkele band met het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hij heeft al meer dan twintig jaar geen Marokkaans paspoort en heeft al meer dan twintig jaar geen voet in Marokko gezet. Dit maakt dat verzoeker een onoverkomelijke taal-en culturele achterstand heeft. Daarenboven behoeft verzoeker ondersteuning van zijn omgeving ingevolge zijn invaliditeit.

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is geschonden.

Door onvoldoende rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

4.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, samen gelezen met artikel 41 van het Handvest. In het derde middel maakt verzoeker ook melding van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn derde middel uiteen als volgt:

"Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt: "(...)"

Artikel 41 Handvest grondrechten EU luidt als volgt: "(...)"

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden

Verzoeker betwist niet dat hij een strafverleden met zich meedraagt, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich echter tot een loutere opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met verschillende belangrijke nuances, zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

Verwerende partij concludeert op weinig onderbouwde wijze dat deze veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht bij verzoeker. Deze conclusie is te kort door de bocht en doet geen recht aan verzoekers inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden. Hij ontkent zijn verleden niet, maar doet wel zijn uiterste best om op het juiste pad te blijven.

Bovendien genoot verzoeker in het verleden reeds van gunsten. Verzoeker werd destijds in 2013 veroordeeld tot een werkstraf. Hieruit blijkt duidelijk dat de rechter destijds van oordeel was dat verzoeker absoluut in de mogelijkheid was te integreren in de maatschappij. Bovendien genoot verzoeker reeds van strafuitvoeringsmodaliteiten, die eveneens bevestigen dat het rechtssysteem gelooft in de mogelijkheid tot integratie in de maatschappij door verzoeker.

Het is correct dat verzoeker ook veroordeeld werd in Nederland. Deze veroordeling dateert inmiddels van 2015, vijf jaar geleden.

De veroordeling waarvoor verzoeker in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2014 tot 7 juni 2018 betreft een veroordeling voor één poging doodslag, illegaal verblijf en ongeoorloofd wapenbezit.

Hoewel uiteraard laakbaar, dient hierbij ook de context van deze feiten in beschouwing te worden genomen.

Het slachtoffer in casu was (kandidaat-)lid van de motorbende Hell's Angels, en deze groepering was verantwoordelijk voor ernstige opzettelijke gewelddaden naar verzoeker toe, zeer kort voor de feiten. Ten gevolge van deze mishandelingen liep verzoeker onder meer gebroken ribben op.

Enkele van de betrokkenen werden voor deze feiten ook apart veroordeeld.

De feiten hebben plaatsgevonden in het kader van de gecompliceerde gemoedstoestand van verzoeker na de zware gewelddaden op zijn persoon, hetgeen zeker in de beoordeling van het al dan niet actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet mee in beschouwing werd genomen. Dit was nochtans des te meer van belang nu dit de enige feiten zijn waarvoor verzoeker werd veroordeeld nadat hij invalide werd. De uitzonderlijke omstandigheden speelden een belangrijke rol in de totstandkoming van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld.

Verzoeker heeft zijn straf voor deze feiten uitgezeten.

Het is zelfs zo dat de Belgische staat bereid was verzoeker over te nemen na verwijdering uit Nederland.

Voor het toekennen van de strafonderbreking werd immers als voorwaarde gesteld dat verzoeker niet naar Nederland zou terugkeren. Hiervoor werd door de betrokken Nederlandse instellingen nagegaan of verzoeker kon terugkeren naar België.

Dit blijkt uit het bericht van de heer P.T.H. (...), selectiefunctionaris bij de dienst Justitiële Inrichtingen, aan mevrouw B.N. (...), casemanager uit PI Alphen aan den Rijn, d.d. 24/05/2018 (stuk 8):

"Ik heb zojuist (...) aan de lijn gehad. Op zich geen onprettig gesprek. Ik heb hem duidelijk gemaakt wat ik feitelijk ook al in mijn beslissing heb gezet dat voor mij onduidelijk is of DT&V bereid is de zaak vroegtijdig op

te pakken voor uitzetting naar België en of betrokkene welkom is in België. Als het antwoord op beide vragen positief is zal ik positief beslissen op een SOB 40a ongeacht wat het OM hier van vindt."

In de daaropvolgende positieve beslissing van de heer T.H. (...) (stuk 6: beslissing strafonderbreking d.d. 30/05/2018), waarin de strafonderbreking wordt toegekend, stelt hij:

"IND heeft terugkoppeling gegeven dat u verwijderbaar bent uit Nederland en u op het bestaande claimakkoord aan België kan worden overgedragen.

Nu er aan u strafonderbreking wordt toegekend zal DT&V de overdracht aan België gaan organiseren."

Verzoeker diende na de strafonderbreking nog een strafrestant te ondergaan onder de modaliteit van het elektronisch toezicht, hetgeen hij ook heeft gedaan.

Dit is slechts een voorbeeld om aan te tonen dat de context waarbinnen verzoeker veroordelingen opliep, van uitermate belang zijn om zich een correct beeld te vormen.

Het is dan ook te simplistisch en onvoldoende genuanceerd om verzoekers houding en intenties uitsluitend op basis van een strafregister vast te stellen. Een dergelijk eenzijdig perspectief kan niet leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van zijn huidige situatie en risico voor de samenleving.

De bestreden beslissing schendt hierdoor zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties. Men stelt dat betrokkene contact kan onderhouden met zijn zussen door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken.

Bovendien bouwde verzoeker in België ook een sociaal leven uit.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardformulering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact.

Minstens dient te worden gesteld dat verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspruit uit Art 8 EVRM en waarbij bij de belangenafweging dient te worden rekening gehouden. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoeker een te respecteren privéleven heeft, vermits hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met zijn zussen én hij hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt. Eveneens betekent dit dat verzoeker zijn mantelzorg verliest, hetgeen overduidelijk een schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Een gezinsleven kan bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen worden gevormd. Verwerende partij vervalt hier louter in een standaardmotivering. Bovendien overstijgt de zorgnood van verzoeker de mogelijkheden door middel van de moderne communicatiemiddelen. Het is ontegensprekelijk dat verzoeker zorgnoden heeft die niet anders kunnen voldaan worden dan in persoon.

Verwerende partij gaat echter compleet voorbij aan de familiale situatie van verzoeker op heden.

Al deze elementen dienen in overweging te worden genomen bij een beslissing die impact heeft op verzoeker, kijkend naar het recht op familie- en gezinsleven uit artikel 8 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen. Ondanks dat verweerder op moment van de bestreden beslissing over deze informatie beschikte, werd hier geen rekening mee gehouden, minstens werd hieromtrent niet op zorgvuldige wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verweerder dient bij het nemen van haar beslissing als openbare dienst niet alleen alle relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te doen stellen en hiermee moet de verweerder rekening houden. Verweerder meent in zijn beslissing dat er volgens hen niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/ of zelfs alle van haar familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk werd gemaakt. Het is echter evident dat wanneer verzoeker in België geboren is en meer dan 35 jaar legaal verblijft heeft gehad, hij niets plots naar hun land van herkomst wenst te gaan.

Ook behoeft verzoeker ondersteuning ingevolge zijn invaliditeit. Op heden is verzoeker aangewezen op zijn zussen. Het spreekt voor zich dat deze mantelzorg enkel op een fysieke manier kan uitgevoerd worden. Communicatietechnologieën kunnen derhalve niet als alternatief worden aangeduid. Indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, zal verzoeker noodgedwongen zijn steunpilaren en mantelzorgers verliezen, hetgeen op zijn minst zwaar zou moeten doorwegen in de beoordeling door verwerende partij. Er kan op heden niet gesteld worden dat verwerende partij gepast gewicht heeft gegeven aan dit gegeven.

Bovendien onderhoudt verzoeker ook een bijzonder affectieve en betekenisvolle emotionele band met zijn zussen. Het is volstrekt onduidelijk op welke wijze verzoeker geacht zou kunnen worden om via moderne communicatiemiddelen dit betekenisvol contact met zijn familie te onderhouden. Het betreft een loutere standaardmotivering waarvan in casu allerminst toepassing kan worden gemaakt. Zodat verwerende partij op dit punt dan ook niet zorgvuldig is geweest, minstens mag van een overheid die de beginselen van behoorlijk

bestuur dient te hanteren, mag worden verwacht dat ze motiveert op welke wijze ze betekenisvolle communicatie via moderne communicatietechnologie mogelijk acht.

De verwerende partij is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Verweerder hield onvoldoende rekening met bovenstaande elementen en ging louter uit van een standaardmotivering.

Verweerder nam bijgevolg niet alle elementen van het dossier mee in haar overwegingen en schond hierdoor het zorgvuldigheidsprincipe, noch maakte ze een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht.

Het middel is ernstig."

4.4. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

4.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn moet worden opgemerkt dat dit artikel reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze is genomen.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat verzoeker op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel, dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij de motieven voor deze beoordeling uiteenzet, dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgegeven is, daar hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van acht jaar dat hem betekend werd op 25 januari 2020 en dat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf, daar hij op 11 december 2013 van ambtswege afgevoerd werd uit het vreemdelingenregister en zijn aanvraag tot herinschrijving van 11 september 2018 geweigerd werd op 4 oktober 2018.

Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Ook motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk daar er enerzijds een risico op onderduiken bestaat, waarna de verwerende partij toelicht dat (i) verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2020 en 23 maart 2023 die hem betekend werden, dat deze vorige beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing en dat (ii) verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgegeven, noch opgeschort werd, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van acht jaar dat hem betekend werd op 25 januari 2020, dat gezien hij geen gevolg heeft gegeven aan het verblijfsverbod, besloten kan worden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Anderzijds wordt conform artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet erop gewezen dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde, waarna de motieven die reeds uiteengezet werden in de bestreden beslissing, worden herhaald.

Eveneens bevat de bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens. Zo verwijst de verwerende partij naar de toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wijst zij erop dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en verwijst zij, betreffende het risico op onderduiken en de bedreiging voor de openbare orde, naar de reeds gegeven motieven in het licht van de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Tot slot motiveert de verwerende partij in dit kader nog dat verzoeker verklaarde dat hij niet naar Marokko ging, omdat hij altijd in België gewoond en geleefd heeft, dat Marokko zijn land niet is, dat hij met deze uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, dat om tot een dergelijke schending te kunnen besluiten, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan.

Uit de motieven, zoals weergegeven in punt 1.9., blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot een standaardmotivering, zoals ook zal blijken uit wat volgt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vervatte formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.8. Verzoeker betoogt dat hij niet betwist dat hij een strafverleden met zich meedraagt, wat meegenomen dient te worden in de afweging, dat in de bestreden beslissing de verwerende partij zich echter beperkt tot de loutere opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met de verschillende nuances en zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving. Hij meent dat de verwerende partij op weinig onderbouwde wijze concludeert dat deze veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht, dat deze

conclusie te kort door de bocht is en geen recht doet aan zijn inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden, dat hij zijn verleden niet ontkent maar wel zijn uiterste best doet om op het juiste pad te blijven, dat hij bovendien in het verleden reeds gunsten genoot, dat hij destijds in 2013 werd veroordeeld tot een werkstraf, dat hieruit duidelijk blijkt dat de rechter toen van oordeel was dat hij absoluut in de mogelijkheid was te integreren in de maatschappij, dat hij bovendien reeds van strafuitvoeringsmodaliteiten genoot die eveneens bevestigen dat het rechtssysteem gelooft in de mogelijkheid tot zijn integratie in de maatschappij. Hij vervolgt dat het correct is dat hij ook in Nederland werd veroordeeld, dat deze veroordeling inmiddels dateert van 2015, dat hij hierdoor in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2014 tot 7 juni 2018 en deze betrekking heeft op één poging doodslag, illegaal verblijf en ongeoorloofd wapenbezit, dat hoewel uiteraard laakbaar, hierbij ook de context van de feiten in beschouwing moet worden genomen, dat het slachtoffer *in casu* lid was van de motorbende Hell's Angels en deze groepering verantwoordelijk was voor ernstige opzettelijke gewelddaden naar hem toe, zeer kort voor de feiten, dat ten gevolge van deze mishandelingen hij onder meer gebroken ribben opliep, dat enkele van de betrokkenen voor deze feiten ook apart werden veroordeeld, dat de feiten hebben plaatsgevonden in het kader van een gecompliceerde gemoedstoestand na de zware gewelddaden op zijn persoon, hetgeen zeker in de beoordeling van het al dan niet actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet mee in beschouwing werd genomen, dat dit nochtans des te meer van belang is nu dit de enige feiten zijn waarvoor hij werd veroordeeld nadat hij invalide werd en dat de uitzonderlijke omstandigheden een belangrijke rol spelen in de totstandkoming van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Hij wijst er ook op dat hij zijn straf heeft uitgezeten, dat het zelf zo is dat België bereid was hem over te nemen na verwijdering uit Nederland, dat voor het toekennen van de strafonderbreking immers als voorwaarde werd gesteld dat hij niet naar Nederland zou terugkeren, dat hierdoor door de Nederlandse instellingen werd nagegaan of hij kon terugkeren naar België, dat uit berichten van de selectiefunctionaris van de Dienst Justitiële Inrichtingen bleek dat hij aan België kon worden overgedragen en er een strafonderbreking werd toegekend, dat hij na de strafonderbreking nog een strafrestant diende te ondergaan onder de modaliteit van het elektronisch toezicht (hierna: ET), hetgeen hij ook deed, dat dit slechts een voorbeeld is om aan te tonen dat de context waarbinnen hij veroordelingen opliep, van uitermate belang is om zich een correct beeld te vormen, dat het dan ook te simplistisch en onvoldoende genuanceerd is om zijn houding en intenties uitsluitend op basis van het strafregister vast te stellen, dat een dergelijk eenzijdig perspectief niet kan leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van zijn huidige situatie en het risico voor de samenleving.

In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) toe dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 13 september 2016, 5C-166/14, Rendon Marin, pt. 83). De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende maatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een verwijderingsmaatregel kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij dient te worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

In casu leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan (i) afpersing en poging tot afpersing, feiten waarvoor hij op 21 oktober 1998 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één maand met uitstel van vijf jaren, (ii) vernieling of onbruikbaarmaking met oogmerk om te schaden van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, feiten waarvoor hij op 30 januari 2001 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel van drie jaren, (iii) mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening van hun bediening met bloeditstorting, verwonding of ziekte tot gevolg, feiten waarvoor hij op 8 juni 2001 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf maanden met uitstel van drie jaren, (iv) valsheid in geschriften en verdovende middelen, bezit, aanschaffing, aankoop, feiten waarvoor hij eveneens op 8 juni 2001 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel van drie jaar, (v) valsheid in geschriften door een particulier en valsheid in geschriften, gebruikmaking en oplichting, feiten waarvoor hij op 12 oktober 2011 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden met uitstel van een jaar, (vi) *“opzettelijke slagen en verwondingen (met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid), vluchtmisdrijf, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening van hun bediening; weerspannigheid (met wapen); besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; verdovende middelen – bezit; vernieling of onbruikbaarmaking, met het oogmerk om te schaden van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen; vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen; verboden wapens: vervaardiging, herstelling: handel (invoer, uitvoer, verkoop, overdracht): het dragen; diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren; poging tot diefstal met geweld of bedreiging”*, feiten waarvoor verzoeker op 11 december 2002 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar met probatie-uitstel van drie jaar, (vii) poging tot oplichting, feiten waarvoor verzoeker op 11 februari 2002 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie maanden, (viii) afpersing, feiten waarvoor verzoeker op 15 juli 2003 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van elf maanden, (ix) valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid als medeplichtige, technische eisen waarvan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals het veiligheidstoebehoren, moeten voldoen als medeplichtige, heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdad of wanbedrijf als medeplichtige, feiten waarvoor verzoeker op 11 augustus 2004 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel van drie jaren, behalve de voorlopige hechtenis, (x) heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdad of wanbedrijf, feiten waarvoor verzoeker op 18 april 2005 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden, (xi) *“valsheid in geschriften (meermaals), gebruikmaking (meermaals), het gebruik maken van een nagemaakte zegel, stempel of merk van om het even welke nationale overheid, van een private bank-, nijverheids- of handelsinrichting, of van een particulier (meermaals); diefstal met geweld of bedreiging, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen”*, feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd op 17 oktober 2007 tot een gevangenisstraf van 18 maanden, (xii) verdovende middelen, handel, bezit (herhaling), feiten waarvoor hij op 28 juni 2013 veroordeeld werd tot een werkstraf van 200 werkuren, (xiii) *“mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening”*, feiten waarvoor hij op 22 juni 2022 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden. Alsook uit het gegeven dat verzoeker ook in Nederland in de gevangenis heeft gezeten van 24 januari 2018 (lees: 2014) tot 7 juni 2018. De verwerende partij wijst er ook op dat de verschillende veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht, dat verzoeker, volgens een verslag van de PZ CARMA, op 21 oktober 2020, per wagen de vlucht nam wanneer de politie hem aan een verkeerscontrole wou onderwerpen, dat hij nadien een positieve ademtest heeft afgelegd, dat hij, volgens een verslag van 16 september 2021 van de PZ CARMA, zich agressief gedroeg naar de medewerkers van de ziekenwagen, dat hij, volgens een verslag van 18 februari 2022 van de PZ CARMA, in het bezit was van cocaïne en duidelijk onder de invloed van drugs en/of alcohol was, dat hij, volgens het verslag van 5 juli 2024 van de PZ CARMA, verwikkeld was in een zaak van wederzijdse slagen en verwondingen en bedreigingen, waarbij hij een groot slagmes gebruikte om zijn woorden kracht bij te zetten. Het is volgens de verwerende partij dan ook duidelijk dat verzoeker geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet wenst in te zien,

noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, dat hij de kansen die hij kreeg om zichzelf te bewijzen en zijn leven opnieuw een andere wending te geven, niet greep en het telkens opnieuw verkeerd liep, dat uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, dat gezien het karakter van deze feiten en gelet op de herhaling ervan, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot een loutere opsomming van de veroordelingen, doch rekening heeft gehouden met de aard van de strafbare feiten, alsook met de ernst en de strafmaat alsook met het gevangenschap in Nederland. Daarnaast heeft de verwerende partij het herhaaldelijk karakter en de, ondanks de gekregen kansen, volgehouden criminele ingesteldheid in acht genomen. Uit voornoemde motieven blijkt dan ook afdoende waarom de verwerende partij van mening is dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

Waar verzoeker meent dat hierbij geen rekening werd gehouden met verschillende belangrijke nuances, waar hij vooreerst meent dat de verwerende partij op weinig onderbouwde wijze concludeert dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht, dat deze conclusie te kort door de bocht is en geen recht doet aan zijn inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden, dat hij zijn verleden niet ontkent maar wel zijn uiterste best doet om op het juiste pad te blijven, kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk op onderbouwde wijze heeft geconcludeerd dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht, nu zij enerzijds wees op het herhalend karakter van het plegen van misdadige feiten en de daaropvolgende veroordelingen en anderzijds wees op het gedrag van verzoeker de laatste jaren waarbij uit verslagen van de politie blijkt dat verzoeker nog steeds geen lessen heeft getrokken uit zijn veroordelingen, dat hij de geboden kansen om zichzelf te bewijzen niet greep en het telkens opnieuw verkeerd liep. Gelet op deze motieven, en meer in het bijzonder de verwijzing naar het gedrag van verzoeker de laatste jaren zoals blijkt uit de verslagen van de politie, is het geenszins kort door de bocht om te stellen dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht. Zijn bewering dat er sprake is van inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden en hij zijn uiterste best doet om op het juiste pad te blijven, lijkt dan ook geen steun te vinden in de voorliggende elementen van het dossier, minstens verduidelijkt verzoeker niet waaruit dit zou moeten blijken, zodat hij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij het beoordelen of hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, bepaalde relevante elementen ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

Het gegeven dat hij in het verleden van gunsten genoot en in aanmerking kwam voor een werkstraf in 2013 en dat dit een teken was dat hij zou kunnen integreren in de maatschappij, dat hij ook reeds van strafmodaliteiten genoot, die volgens hem eveneens bevestigen dat het rechtssysteem gelooft in de mogelijkheid tot integratie in de maatschappij, doet niets af aan de vaststelling van de verwerende partij dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht en dat er uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor recidive niet uit te sluiten valt. Immers heeft de verwerende partij deze vaststelling onderbouwd door enerzijds te wijzen op de veroordeling van 22 juni 2022 tot een gevangenisstraf van zes maanden en anderzijds te wijzen op zijn gedrag de laatste jaren waarbij uit verslagen van de politie blijkt dat verzoeker nog steeds geen lessen heeft getrokken uit zijn veroordelingen, dat hij de geboden kansen om zichzelf te bewijzen niet greep en het telkens opnieuw verkeerd liep. Het verlenen van gunsten en strafmodaliteiten dateren van voor deze veroordeling en de gedragingen en feiten zoals deze blijken uit de verslagen van de PZ CARMA, zodat wel degelijk kan gesteld worden dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht en dat er uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor recidive niet uit te sluiten valt.

Waar verzoeker een betoog voert omtrent de omstandigheden van zijn veroordeling in Nederland, wijst de Raad er vooreerst op dat de feiten en de ernst niet meegenomen worden in de afweging of verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Er wordt enkel op gewezen dat blijkt dat hij in Nederland in de gevangenis heeft gezeten gedurende 4,5 jaar. De Raad herhaalt dat de verwerende partij bij het beoordelen van de vraag of verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving vormt rekening heeft gehouden met de veroordelingen, de aard van de strafbare feiten, de ernst en de strafmaat en het gevangenschap in Nederland, alsook met het herhaaldelijk karakter en de, ondanks de gekregen kansen, volgehouden criminele ingesteldheid. Betreffende de vaststelling van het gevangenschap in Nederland, worden geen veroordeling, gepleegde feiten, ernst en aard ervan en/of strafmaat meegedeeld, zodat niet blijkt dat deze elementen mee werden genomen in de afweging. Het betoog van verzoeker omtrent de omstandigheden waarin hij zich zou hebben bevonden bij het plegen van de feiten – poging tot doodslag, illegaal verblijf en ongeoorloofd wapenbezit – die geleid hebben tot een veroordeling in Nederland en dat hij zijn straf heeft uitgezeten, vermag dan ook geen ander licht te werpen op de beoordeling van de verwerende partij dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de

openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker ontkent immers niet dat hij gedurende 4,5 jaar opgesloten was in de gevangenis in Nederland.

Waar verzoeker stelt dat dit van belang is omdat de feiten, waarvoor hij veroordeeld werd in Nederland, de enige feiten zijn waarvoor hij veroordeeld werd nadat hij invalide werd, mist zijn betoog bovendien feitelijke grondslag. Uit de door hem voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is voor meer dan 66% sinds 16 april 2012 en invalide is voor meer dan 66% sinds 16 april 2013, terwijl uit de niet door verzoeker betwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hij op 22 juni 2022 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden voor *“mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; smaad tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening”*. Deze motieven vinden ook steun in het administratief dossier.

Verzoeker stelt nog dat de Belgische staat bereid was om hem over te nemen na zijn verwijdering uit Nederland, dat voor het toekennen van de strafonderbreking immers als voorwaarde werd gesteld dat hij niet naar Nederland zou terugkeren, dat hierdoor door de Nederlandse instellingen werd nagegaan of hij kon terugkeren naar België, dat uit berichten van de selectiefunctionaris van de Dienst Justitiële Inrichtingen bleek dat hij aan België kon worden overgedragen en er een strafonderbreking werd toegekend, doch toont niet aan in welke mate dit gegeven eraan in de weg staat dat zijn gedrag nog steeds kan worden beschouwd als een actuele, werkelijke, voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Waar hij stelt dat hij na de strafonderbreking nog een strafrestand diende te ondergaan onder de modaliteit van het ET en hij dit ook deed, verduidelijkt hij evenmin op welke wijze dit gegeven eraan in de weg staat dat zijn gedrag nog steeds kan worden beschouwd als een actuele, werkelijke, voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Betreffende de mogelijkheid dat hij kreeg om het strafrestand te ondergaan onder de modaliteit van het ET, wijst de Raad erop dat het feit dat beslist werd om verzoeker het strafrestand te laten ondergaan onder de modaliteit van het ET niet betekent dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. De Raad merkt op dat het ET louter gerelateerd is aan de detentie van verzoeker. De Raad wijst er verder op dat het ET enkel een manier is om een gevangenisstraf uit te voeren buiten de gevangenis. Uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject kan niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive is geweken. *In casu* doet het feit dat verzoeker de mogelijkheid kreeg om het strafrestand uit te voeren onder ET niets af aan de vaststelling van de verwerende partij dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht en dat er uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor recidive niet uit te sluiten valt. Immers heeft de verwerende partij deze vaststelling onderbouwd door enerzijds te wijzen op de veroordeling van 22 juni 2022 tot een gevangenisstraf van zes maanden en anderzijds te wijzen op zijn gedrag de laatste jaren waarbij uit verslagen van de politie blijkt dat verzoeker nog steeds geen lessen heeft getrokken uit zijn veroordelingen, dat hij de geboden kansen om zichzelf te bewijzen niet greep en het telkens opnieuw verkeerd liep. Het verlenen van gunsten en strafmodaliteiten dateren van voor deze veroordeling en de gedragingen en feiten zoals deze blijken uit de verslagen van de PZ CARMA, zodat wel degelijk kan gesteld worden dat de veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht en dat er uit het persoonlijk handelen van verzoeker een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke, criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor recidive niet uit te sluiten valt.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij zich geen correct beeld heeft gevormd van de context en kan hij niet gevolgd worden dat het gelet op de context waarin hij veroordelingen opliep, te simplistisch en onvoldoende genuanceerd is om zijn houding en intenties uitsluitend op basis van het strafregister vast te stellen, dat een dergelijk eenzijdig perspectief niet kan leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van zijn huidige situatie en het risico voor de samenleving.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onevenredige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel *iuncto* artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.9. De schending van de in punt 4.7. vermelde bepalingen wordt verder onderzocht in het licht van de van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er door de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen zoals deze voortvloeien uit het EVRM en mede worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

4.10. Verzoeker meent, in het licht van artikel 3 van het EVRM dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand, dat hij beschikt over een invaliditeit, die maakt dat hij bijzonder aangewezen is op zijn omgeving, zoals blijkt uit het door hem voorgelegde stuk 11 (d.i. een attest van de CM waaruit blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is voor meer dan 66% sinds 16 april 2012 en invalide is voor meer dan 66% sinds 16 april 2013 en hiervoor tussen 16 april 2012 en 30 september 2018 uitkeringen ontving), dat hij op heden aangewezen is op zowel zijn familiaal netwerk, zijnde zijn zussen en hun gezin, als zijn sociaal netwerk, dat het voor zich spreekt dat deze mantelzorg enkel op een fysieke manier kan uitgevoerd worden, dat communicatietechnologieën niet als alternatief kunnen worden aangeduid, dat indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, hij noodgedwongen zijn steunpilaren en mantelzorgers zal verliezen, hetgeen op zijn minst zwaar zou moeten doorwegen in de beoordeling, waarna hij wijst op rechtspraak van de Raad hieromtrent waarin wordt gewezen op het arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 van het EHRM. Hij meent dat volgens het EHRM, bij het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, de impact van de verwijdering van een persoon moet worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land, dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van die persoon, dat daarbij voor elke afzonderlijke zaak moet worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van die persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat tevens de mate waarin hij daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat moet worden onderzocht, dat in dit kader het EHRM op de noodzaak wijst om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen. Verzoeker stelt te lijden aan een ernstige invaliditeit, meer dan 66%, die zijn dagelijks functioneren sterk beperkt, dat dit feit medisch onderbouwd is en dan ook als bewezen kan worden beschouwd, dat dit maakt dat hij afhankelijk is van zijn familiaal en sociaal netwerk, die als mantelzorgers en primaire ondersteuning functioneren, dat zij niet alleen fysieke hulp bij dagelijkse taken bieden, maar ook emotionele en sociale steun voorzien, die essentieel zijn voor zijn kwaliteit van leven, dat deze ondersteuning moeilijk, zo niet onmogelijk, te vervangen is in een omgeving waar hij geen sociaal netwerk heeft. Hij vervolgt dat bij de uitvoering van de bestreden beslissing, hij zijn volledige mantelzorgnetwerk zou verliezen, dat hij geen familieleden, kennissen of sociaal vangnet in Marokko heeft en onbekend is met de lokale infrastructuur voor medische en sociale zorg, dat deze afhankelijkheid van zijn netwerk een abrupte verwijdering zonder adequate alternatieven bijzonder schrijnend maakt, dat een plots verlies van alle ondersteuning niet enkel kan leiden tot fysieke verwaarlozing maar ook een ernstige impact heeft op zijn fysiek welzijn, dat het leven zonder enige vorm van ondersteuning voor hem een situatie kan creëren die als onmenselijk of vernederend wordt ervaren. Verzoeker stelt dat hij daarenboven onbekend is met het zorgsysteem aldaar en dat hij niet over persoonlijke contacten beschikt die hem kunnen bijstaan, dat hij derhalve mogelijk geen toegang zal hebben tot de nodige medische behandelingen en ondersteuning in Marokko, dat ook de kwaliteit en toegankelijkheid van de zorg aanzienlijk kan verschillen van die in België, dat het ontbreken van de noodzakelijke zorg en begeleiding kan leiden tot een verslechtering van zijn gezondheidstoestand, wat een ernstige inbreuk is op zijn recht op een menswaardig bestaan. Hij meent dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan zijn medische problematiek, dat een uitzetting naar zijn land waar hij noch sociale, noch professionele banden heeft en waar geen adequaat alternatief bestaat voor zijn mantelzorg en noodzakelijke ondersteuning, een dreiging vormt voor zijn fysieke en mentale integriteit, dat de onmogelijkheid om zonder netwerk en zorg te kunnen functioneren kan beschouwd worden als een situatie waarin hij blootgesteld wordt aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 30 oktober 2024 werd gehoord en dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland, waarop hij zonder meer “Nee” antwoordde. In die optiek kan het de verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij heeft gemotiveerd zoals dat in de bestreden beslissing te lezen valt:

“Betrokkene verklaarde dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar Marokko. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene tevens geen medische documenten, waaruit de noodzaak van een medische behandeling of opvolging blijkt of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij een uitkering inzake invaliditeit krijgt. Het is opvallend dat hij negatief antwoordde op de vraag in het hoorrecht of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene werd uitdrukkelijk bevraagd naar zijn medische situatie en maakt geen melding van enig probleem. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijken van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij erop wijst dat er sprake (geweest) is van een arbeidsongeschiktheid en vervolgens, na één jaar, een invaliditeit van meer dan 66% gezien uit de stukken blijkt dat hij hiervoor van 16 april 2012 tot 30 september 2018 een uitkering ontving.

Echter stelt de Raad vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met dit gegeven doch op pertinente wijze heeft gemotiveerd, in het kader van artikel 3 van het EVRM, dat verzoeker *“(…) verklaarde in zijn hoorrecht dat hij een uitkering inzake invaliditeit krijgt”* en dat het *“(…)opvallend (is) dat hij negatief antwoordde op de vraag in het hoorrecht of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland (…)* (en hij,) *uitdrukkelijk bevraagd naar zijn medische situatie (…)* *geen melding (maakt) van enig probleem”*. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift niet dieper ingaat op de aard van de medische situatie waarin hij zich zou bevinden, nog minder stavingstukken bijbrengt die wijzen op een medische problematiek, laat staan een actuele medische problematiek.

In die optiek kan niet zonder meer worden aangenomen dat er, bij een verwijdering naar zijn land van herkomst, een risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In dit verband wordt erop gewezen dat het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, heeft geoordeeld dat het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM de lat zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Aangezien verzoeker nalaat zijn situatie verder toe te lichten en het houdt bij algemene beweringen, kan niet worden vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de thans bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij bijzonder is aangewezen op zijn omgeving zoals blijkt uit het door hem voorgelegde stuk 11. Echter blijkt hieruit enkel dat verzoeker arbeidsongeschikt is voor meer dan 66% sinds 16 april 2012 en invalide is voor meer dan 66% sinds 16 april 2013 en hiervoor tussen 16 april 2012 en 30 september 2018 uitkeringen ontving, doch geenszins dat hij aangewezen is op zijn omgeving. Evenmin blijkt uit dit stuk of enig ander door verzoeker bijgebracht stuk of enig stuk in het administratief dossier dat hij op heden aangewezen is op zowel zijn familiaal netwerk, zijnde zijn zussen en hun gezin, als zijn sociaal netwerk en dat er sprake is van nodige mantelzorg, noch dat zijn invaliditeit zijn dagelijks functioneren sterk beperkt, dat dit feit medisch onderbouwd is, dat dit maakt dat hij afhankelijk is van zijn familiaal en sociaal netwerk, die als mantelzorgers en primaire ondersteuning functioneren, dat zij niet alleen fysieke hulp bij dagelijkse taken bieden, maar ook emotionele en sociale steun voorzien.

Nu niet blijkt dat verzoeker, omwille van enige (actuele) aandoening of ziekte, nood heeft aan medicatie, behandeling, opvolging en/of mantelzorg is zijn betoog over de noodzaak aan fysieke uitvoering van mantelzorg waarbij communicatietechnologieën niet als alternatief kunnen worden aangeduid en over het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM waarbij de impact van de verwijdering van een persoon moet worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land, dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van die persoon, dat daarbij voor elke afzonderlijke zaak moet worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van die persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat tevens de mate waarin hij daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat wordt onderzocht, dat in dit kader het EHRM op de noodzaak wijst om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen, noch zijn betoog dat de ondersteuning bij dagdagelijkse taken moeilijk, zo niet onmogelijk, te vervangen is in een omgeving waar hij geen sociaal netwerk heeft, dat bij de uitvoering van de bestreden beslissing hij zijn volledige mantelzorgnetwerk zou verliezen, dat hij geen familieleden, kennissen of sociaal vangnet in Marokko heeft en onbekend is met de lokale infrastructuur voor medische en sociale zorg, dat deze afhankelijkheid van zijn netwerk een abrupte verwijdering zonder adequate alternatieven bijzonder schrijnend maakt, dat een plots verlies van alle ondersteuning niet enkel kan leiden tot fysieke verwaarlozing maar ook een ernstige impact heeft op zijn fysiek welzijn, dat het leven zonder enige vorm van ondersteuning voor hem een situatie kan creëren die als onmenselijk of vernederend wordt ervaren, dat hij daarenboven onbekend is met het zorgsysteem aldaar en dat hij niet over persoonlijke contacten beschikt die hem kunnen bijstaan, dat hij derhalve mogelijk geen toegang zal hebben tot de nodige medische behandelingen en ondersteuning in Marokko, dat ook de kwaliteit en toegankelijkheid van de zorg aanzienlijk kan verschillen van die in België, dat het ontbreken van de noodzakelijke zorg en begeleiding kan leiden tot een verslechtering van zijn gezondheidstoestand, wat een ernstige inbreuk is op zijn recht op een menswaardig bestaan, dat een uitzetting naar zijn land waar hij noch sociale, noch professionele banden heeft en waar geen adequaat alternatief bestaat voor zijn mantelzorg en noodzakelijke ondersteuning, een dreiging vormt voor zijn fysieke en mentale integriteit, dat de onmogelijkheid om zonder netwerk en zorg te kunnen functioneren kan beschouwd worden als een situatie waarin hij blootgesteld wordt aan een onmenselijke of vernederende behandeling, niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en/of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen.

4.11. In het tweede middel betoogt verzoeker dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, waarvan *in casu* sprake is, dat het nodig is dat een belangenafweging wordt gemaakt, dat de verwerende partij gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken, dat zij in haar beslissing onvoldoende rekening houdt met de ernst van de inbreuk op het recht op zijn privé- en familie/gezinsleven, dat hij in België geboren en opgegroeid is, dat hij ook zijn volwassen leven in België doorbracht en zijn familieleven zich volledig in België in legaal verblijf heeft ontwikkeld, dat hij een bijzondere afhankelijkheid heeft te aanzien van zijn zussen, van Belgische nationaliteit, en een privéleven dat volledig in België is uitgebouwd, wat blijkt uit stuk 13 (d.i. een verklaring op eer van A.K. van 5 mei 2020 waarin voornoemde persoon stelt dat verzoeker bij hem gedurende het jaar 2013 onderdak heeft gekregen, dat hij hem dagelijks zag gedurende dat jaar, hij zo goed als elke dag bij hem verbleef en hij hem onderdak gaf), dat hij deze bijzondere band heeft opgebouwd tijdens zijn zeer langdurig verblijf in België, dat hij sinds zijn geboorte meer dan 35 jaar legaal in het land verbleef en nooit een andere thuis heeft gekend, dat hij tevens voor de uitvoering van het ET (stuk 9, d.i. de beslissing tot plaatsing onder ET van 7 juni 2018 waaruit blijkt dat verzoeker akkoord gaat met ET vanaf 15 november 2018 op G. in Bree) terecht kon bij de zus op haar adres, waarbij hij verwijst naar stuk 4 (dit zijn Belgische identiteitskaarten van onder meer zijn zus E.L.) en stuk 10 (d.i. een attest gezinssamenstelling op 19 november 2018 waaruit blijkt dat zijn zus E.L. op een aders G. in Bree woont), dat dit getuigt van een bijzondere hechte band die hij onderhoudt met zijn zussen, dat zonder hen hij namelijk niet de kans zou hebben gekregen om zijn straf onder ET uit te voeren, en desgevallend zijn leven opnieuw op orde te krijgen, dat hij onontbeerlijke steun kan genieten van zijn zussen. Hij betoogt dat een uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de onontbeerlijke steun van zijn familie wegvalt en dat hij dient te verhuizen naar een land waar hij op geen enkel netwerk kan terugvallen. Hij meent dat ten onrechte wordt gesteld dat een repatriëring naar zijn land van herkomst geen breuk betekent met de familiale relaties, dat hij contact kan onderhouden met zijn zussen door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken. Hij wijst er ook op dat hij in België een sociaal leven opbouwde en meent dat de verwerende partij echter in een loutere standaardformulering vervalt en nalaat een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier, dat zij immers geen aandacht heeft voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste

verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact, dat mensen tenslotte sociale wezens zijn, dat betekenisvolle contacten van onschatbare waarde zijn voor de mentale gezondheid, zo ook voor hem, dat hij bovendien over een dermate onoverkomelijke taal- en culturele achterstand beschikt, wat maakt dat hij onmogelijk een (sociaal) leven kan opbouwen in Marokko. Daarnaast meent hij dat onvoldoende, om niet te zeggen, geen rekening wordt gehouden met zijn invaliditeit, dat hij er in Marokko volledig alleen zou voor staan, dat hij niet kan rekenen op hulp van enige familie en er geen eigen inkomen kan verwerven, dat hij aldus is aangewezen op de steun van zijn eigen familie, dat het dan ook menonwaardig zou zijn om hem deze steun te ontnemen. Verzoeker betoogt dat dient vastgesteld te worden dat hij een familiaal en privéleven heeft, waarbij een belangenafweging moet gemaakt worden, dat hij een te respecteren privéleven heeft daar hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met zijn zussen en hij hier een sociaal leven heeft uitgebouwd, dat zijn terugzending leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt, dat dit eveneens betekent dat hij mantelzorg verliest, dat een gezinsleven bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen kan gevormd worden, dat de verwerende partij hier vervalt in een standaardmotivering, dat zijn zorgnood de mogelijkheden door middel van moderne communicatiemiddelen overstijgt, dat het ontegensprekelijk is dat hij zorgnoden heeft die niet anders kunnen dan voldaan worden in persoon. Hij wijst erop dat een inmenging enkel mag als die bij wet voorzien is, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving, dat er met andere woorden een balans moet gevonden worden tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat, dat de correcte vraag dus is of er een inmenging is van de bestreden beslissing in zijn privé- en familiaal leven en of dit proportioneel is, dat om te weten hoe die balans moet gemaakt worden volgens het EHRM rekening moet gehouden worden met de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt, de gezinstoestand en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven en de ernst van de moeilijkheden die hij zou ondervinden in het land waarnaar hij zou worden uitgewezen. Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij geboren is in België in 1979 en sinds zijn geboorte meer dan 35 jaar legaal in het land heeft verbleven, dat hij nooit een andere thuis heeft gekend, dat hij en zijn zussen, die de Belgische nationaliteit bezitten, in België verblijven en hier diepgeworteld zijn, dat van hem verlangen om naar Marokko te gaan om daar een nieuw leven uit de grond te stampen, buitenproportioneel is, dat hij geen enkele band heeft met Marokko en hij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand heeft opgebouwd, dat hij reeds gewezen heeft op zijn invaliditeit, wat maakt dat hij moet rekenen op de ondersteuning van zijn zussen, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was doch hiermee onvoldoende rekening hield. Hij wijst erop dat de afwijking in verhouding dient te staan met het nagestreefde doel, wat volgens hem niet het geval is, en meent dat de verwerende partij deze afweging niet afdoende heeft gemaakt, dat zijn verwijdering een effectieve scheiding van zijn zussen tot gevolg heeft, dat de inmenging door de verwerende partij door middel van zijn beslissing in zijn privé- en familieleven bijgevolg disproportioneel is en de verwerende partij bij het nemen van de beslissing deze belangen onvoldoende heeft afgewogen tegen elkaar, dat de vraag is of de bestreden beslissing door voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan zijn specifieke situatie op vlak van zijn familiaal leven, proportioneel is wat betreft de gevolgen voor hem. Verzoeker wijst nog op de Boultif-criteria en de toevoeging hieraan door het arrest Ünner van het EHRM en herhaalt dat hij in België geboren is, sinds zijn geboorte meer dan 35 jaar legaal verblijf heeft gehad, hij geen enkele band heeft met het land waarvan hij de nationaliteit heeft, hij meer dan twintig jaar geen Marokkaans paspoort meer heeft en geen voet meer in Marokko heeft gezet, dat hij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand heeft en daarenboven ondersteuning behoeft van zijn omgeving ingevolge zijn invaliditeit. Verzoeker concludeert dat de door hem vermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zijn recht op een familie-, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is geschonden. In zijn derde middel herhaalt verzoeker een deel van zijn kritiek en stelt hij dat de verwerende partij compleet voorbij gaat aan zijn familiale situatie, dat al deze elementen in overweging dienen genomen te worden bij een beslissing die een impact hebben op hem, kijkend naar zijn recht op een familie- en gezinsleven, dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door de verwerende partij in acht werden genomen, dat de verwerende partij er minstens niet in slaagt om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen, dat ondanks het feit dat de verwerende partij over deze informatie beschikte, zij hiermee geen rekening heeft gehouden, hierover minstens niet op zorgvuldige wijze motiveerde. Verzoeker meent nog dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig dient vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet doen stellen en hiermee rekening moet houden, dat zij in de bestreden beslissing meent dat niets voorligt waaruit zou moeten blijken dat sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met één, meerdere en/of alle van zijn familieleden, waardoor een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot één van deze familieleden dan ook niet aannemelijk werd gemaakt, dat het echter evident is dat wanneer hij in België geboren is en meer dan 35 jaar legaal verblijf heeft gehad, hij niet plots naar zijn land van herkomst wenst te gaan, dat hij ondersteuning behoeft ingevolge zijn invaliditeit, dat hij op heden aangewezen is op zijn zussen, dat het voor zich spreekt dat deze mantelzorg enkel op een fysieke manier kan uitgevoerd worden, dat communicatietechnologieën niet als alternatief kunnen aangeduid worden, dat indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, hij noodgedwongen zijn steunpilaren en mantelzorgers zal verliezen, hetgeen op zijn minst zwaar zou moeten doorwegen in de beoordeling, dat op heden niet kan gesteld worden dat de verwerende

partij een gepast gewicht heeft gegeven aan dit gegeven, dat hij bovendien met zijn zussen ook een bijzonder affectieve en betekenisvolle band onderhoudt, dat het volstrekt onduidelijk is op welke wijze hij geacht zou kunnen worden om via moderne communicatiemiddelen dit betekenisvol contact met zijn familie te onderhouden, dat het een loutere standaardmotivering betreft waarvan *in casu* allerm minst toepassing kan gemaakt worden en dat de verwerende partij dan ook niet zorgvuldig is geweest, dat minstens van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat ze motiveert op welke wijze ze een betekenisvolle communicatie via deze middelen mogelijk acht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de mate waarin verzoeker zich beroept op zijn privéleven in België, moet worden gewezen op het volgende.

Verzoeker werd reeds op 11 december 2013 afgevoerd uit het vreemdelingenregister. Uit de stukken van het administratief dossier (stuk 61) – en meer bepaald het aanvraagformulier herinschrijving – blijkt dat verzoeker werd afgevoerd in december 2013 omdat op 17 juni 2013 door de wijkinspecteur werd vastgesteld dat verzoeker zijn woonst had verlaten en in Maastricht zou verblijven. Verzoeker kan dat niet wijten aan zijn gevangenisstraf in Nederland: hij werd immers pas aangehouden op 24 januari 2014, en dus meer dan een half jaar nadat hij reeds naar Nederland zou zijn vertrokken. Bovendien werd ten aanzien van verzoeker reeds op 24 januari 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op

verwijdering, vergezeld van een inreisverbod, genomen. Het beroep tegen voormelde beslissingen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 239 699 van 17 augustus 2020. Er dient dan ook, zelfs indien het bestaan van een privéleven in België wordt aangetoond, te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, geen einde stelt aan een bestaand recht op verblijf. Er kan daarom in principe niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging in het privéleven vormt die enkel mogelijk is in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de voorwaarden voor een inmenging in het privéleven, noch naar de Boultif en Üner-criteria.

Er dient *in casu* wel te worden nagegaan of er een positieve verplichting op de Belgische staat rust om een beschermingswaardig privéleven in stand te houden.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker in België geboren is en dat hij hier het overgrote deel van zijn leven, tot 11 december 2013, op legale wijze heeft doorgebracht. Verzoeker verbleef, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in Nederland waardoor hij afgevoerd werd uit het vreemdelingenregister op 11 december 2013 waar hij vanaf 24 januari 2014 een gevangenisstraf uitzat tot 7 juni 2018. Verzoeker keerde na zijn gevangenisstraf in Nederland terug naar België, verbleef even in het gezin van zijn zus en ging vervolgens alleen wonen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat hij, behoudens de verwijzing naar zijn familie, zijn sociale belangen in België – door louter gewag te maken van een sociaal netwerk, te beweren hier een sociaal leven te hebben opgebouwd en een stuk voor te leggen van een zekere A.K. die verklaart dat hij verzoeker onderdak bood gedurende het jaar 2013 en dat hij verzoeker dagelijks zag gedurende dat jaar – op geen enkele manier duidt of concretiseert en aldus geen zicht biedt op de reële bindingen die hij hier verder en heden in België heeft. Gelet op de voorgaande vaststellingen is de verwijzing naar de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, op zich niet voldoende om het privéleven van verzoeker in België te laten doorwegen in de belangenafweging, temeer nu uit het administratief dossier is gebleken dat verzoeker sedert 2003 en doorheen de jaren ook een aantal veroordelingen opliep voor feiten die hij in Nederland pleegde (stuk 48), hetgeen vanzelfsprekend zijn aanwezigheid in Nederland veronderstelt. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer betogen dat hij nooit een ‘andere thuis’ heeft gekend dan België.

Gelet op deze elementen, komt het de Raad niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk of onevenredig voor te oordelen, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat *in casu*, gelet op het uitgebreid stafrechtelijk verleden van verzoeker, zijn persoonlijke belangen ondergeschikt worden geacht aan de bescherming van de openbare orde.

Betreffende het aangevoerde gezins- en familieleven dat zich volledig in legaal verblijf in België heeft ontwikkeld, waarbij verzoeker wijst op zijn banden met zijn zussen van Belgische nationaliteit, wijst de Raad erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), zodat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan. Het loutere gegeven dat verzoeker, na zijn gevangenisstraf in Nederland, voor een tijd, gedurende het ET, werd opgevangen in het gezin van zijn zus E.L., volstaat niet om aannemelijk te maken – nog daargelaten de vraag of dit wijst op hechte banden met zijn zus en hij haar steun kan genieten – dat hij dermate afhankelijk is van zijn zus dat zijn relatie met dat gezin beschermingswaardig moet worden geacht in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet, en verzoeker haalt dit ook niet aan, dat hij heden nog bij zijn zus zou inwonen. Waar hij stelt dat er wel degelijk sprake is van een bijzondere afhankelijkheid met zijn zus(sen), dat hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met hen en dat er sprake is van onontbeerlijke ondersteuning en mantelzorg, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken bijgebracht door verzoeker bij zijn verzoekschrift blijkt dat er heden sprake is van een afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn zussen, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het niet betwiste feit dat hij invalide is volstaat op zich evenmin om enige bijkomende afhankelijkheid aannemelijk te maken. Zoals reeds gesteld blijkt nergens uit dat verzoeker hierdoor ondersteuning van zijn familie of mantelzorg zou nodig hebben. Ook werd er reeds op gewezen dat verzoeker arbeidsongeschikt is voor meer dan 66% sinds 16 april 2012 en invalide is voor meer dan 66% sinds 16 april 2013 en werd reeds vastgesteld dat verzoeker al op 17 juni 2013 zijn woonst in België had verlaten en in Maastricht zou verblijven, zodat hij aldus wel degelijk in staat bleek ondanks zijn invaliditeit om België te verlaten.

Gelet op het feit dat verzoeker geen verdere duiding geeft bij zijn invaliditeit en zich verder beperkt tot de loutere bewering dat hij hierdoor ondersteuning en mantelzorg nodig heeft en dit krijgt van zijn familie in België doch dit geenszins aantoonbaar, kan hij niet dienstig betogen dat het voor zich spreekt dat deze mantelzorg enkel op een fysieke manier kan uitgevoerd worden en dat door een verhuis naar Marokko de onontbeerlijke steun van zijn familie zou wegvallen noch dat geen rekening wordt gehouden met zijn invaliditeit, noch dat hij er in Marokko volledig alleen zou voor staan, dat hij niet kan rekenen op hulp van enige familie en er geen eigen inkomen kan verwerven, dat hij aldus is aangewezen op de steun van zijn eigen familie, dat het dan ook mensonwaardig zou zijn om hem deze steun te ontnemen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de invaliditeit van verzoeker niet *ipso facto* volgt dat hij financieel afhankelijk is van zijn familie. Dit blijkt nergens uit het administratief dossier en verzoeker brengt hiervan ook geen bewijsstukken voor.

Het loutere feit dat het dat evident is dat wanneer hij in België geboren is en meer dan 35 jaar legaal verblijf heeft gehad, hij niet plots naar zijn land van herkomst wenst te gaan, leidt niet *ipso facto* tot de vaststelling dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid van zijn meerderjarige zussen.

In zoverre de familiebanden van verzoeker niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk deze familie- en gezinsbanden echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27). De Raad stelt vast dat de familiebanden van verzoeker door de verwerende partij als zodanig in aanmerking worden genomen en dat de verwerende partij dienaangaande wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, een belangenafweging maakt:

“(…) hij heeft vier zussen, die allen de Belgische nationaliteit hebben verworven. Hij woont niet samen met één van zijn zussen. (...) Het feit dat zijn zussen in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. (...) Betrokkene verklaarde dat hij hier altijd gewoond heeft. Het feit dat betrokkene in België geboren is, hier naar school gegaan is, mogelijks gewerkt heeft, en vele jaren verblijfsrecht heeft gehad, kan niet worden weerhouden in het kader van artikel 8 EVRM, aangezien betrokkene herhaaldelijk inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden, zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM.

Betrokkene werd tussen 1998 en 2022 dertien keer veroordeeld, zo blijkt uit een uittreksel uit zijn strafregister. Hij heeft een groot deel van zijn leven in de gevangenis doorgebracht. Hij werd meermaals opgesloten: van 26.11.2000 tot 25.12.2000, van 14.02.2002 tot 24.05.2002, van 26.09.2002 tot 10.11.2006, van 16.03.2009 tot 26.06.2011, van 12.08.2011 tot 13.03.2012, van 07.06.2018 tot 15.12.2018, van 24.01.2020 tot 30.06.2020 (in meerdere gesloten centra), van 22.02.2023 tot 24.03.2023. Daarenboven heeft betrokkene van 24.01.2014 tot 07.06.2018 een gevangenisstraf in Nederland uitgezeten, waar hij ook meerdere overtredingen heeft begaan en veroordelingen opliep.

Betrokkene is aldus herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van ernstige strafbare feiten, waarvoor hij strafrechtelijk veroordeeld werd. Uit de aard en de ernst van die feiten, de veelheid eraan en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde en nog steeds vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit artikel 8§2 EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. Gezien het uitgebreide strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het wordt niet ontkend dat betrokkene opgegroeid is in België en het overgrote deel van zijn leven hier heeft doorgebracht. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij geen enkele band met Marokko zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij geen leven in Marokko zou kunnen opbouwen, noch dat hij niet in staat is een sociaal netwerk op te bouwen.

Er moet ook gewezen worden op het feit dat betrokkene reeds op 11.12.2013 van ambtswege afgevoerd werd uit het vreemdelingenregister. Uit zijn dossier blijkt dat dit gebeurd is na een controle door de wijkagent op 17.06.2013, waarbij werd vastgesteld dat betrokkene zijn woonst verlaten had en in Maastricht zou verblijven. Op 11.10.2018 werd hij in kennis gesteld dat zijn vraag tot herinschrijving werd geweigerd en het door hem aangetekende beroep tegen die weigeringsbeslissing werd door de RVV verworpen op 02.04.2019. Aan betrokkene werd reeds op 24.01.2020 een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 8 jaar. Ook het tegen deze beslissingen aangetekende beroep werd op 17.08.2020 verworpen.

Betrokkene heeft zichzelf aldus doelbewust in een onwettige en precaire situatie gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM

(zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om het contact met zijn zussen te onderhouden. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Marokko of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Gezien al het voorgaande wordt deze verwijderingsbeslissing met respect voor artikel 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht."

Waar verzoeker betoogt dat hij geen netwerk heeft om op terug te vallen in Marokko, beperkt hij zich tot een loutere bewering en werpt hij bovendien geen ander licht op het motief *"De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Het wordt niet ontkend dat betrokkene opgegroeid is in België en het overgrote deel van zijn leven hier heeft doorgebracht. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat hij geen enkele band met Marokko zou hebben, noch dat hij een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij geen leven in Marokko zou kunnen opbouwen, noch dat hij niet in staat is een sociaal netwerk op te bouwen."* Hierin wordt immers geen gewag gemaakt van een bestaand sociaal netwerk in Marokko. Door enkel te beweren dat hij geen enkele band heeft met Marokko, hij er meer dan twintig jaar geen voet meer heeft gezet en hij over een dermate onoverkomelijke taal- en culturele achterstand beschikt waardoor hij onmogelijk een (sociaal) leven kan opbouwen in Marokko, toont hij dit geenszins aan.

Met de enkele bewering dat hij meer dan twintig jaar geen Marokkaans paspoort meer heeft toont verzoeker ook niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn een nieuw Marokkaans paspoort te vragen, naar dit land te verhuizen en er een sociaal leven op te bouwen.

Door voorts enkel voor te houden dat ten onrechte werd gesteld dat een repatriëring naar zijn land van herkomst geen breuk betekent met de familiale relaties, dat hij contact kan onderhouden met zijn zussen door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken, toont hij dit niet aan. Hij maakt geenszins aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk zou zijn, vanuit Marokko, contacten te onderhouden met zijn zussen, noch dat de zussen niet in de mogelijkheid zouden zijn hem te komen bezoeken in Marokko, bijvoorbeeld tijdens de vakantieperiodes. Het loutere feit dat de motieven *"Een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om het contact met zijn zussen te onderhouden. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Marokko of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Gezien al het voorgaande wordt deze verwijderingsbeslissing met respect voor artikel 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht."* een gestandaardiseerde motivering zou betreffen betekent nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze overwegingen niet op hem van toepassing zouden zijn, nog minder dat voormelde overwegingen foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of strijdig met artikel 8 van het EVRM zouden zijn. Hij meent dat geen individuele proportionaliteitsafweging werd gemaakt die steunt op alle gegevens van het dossier, dat de verwerende partij geen aandacht heeft voor het feit dat contact via communicatiemiddelen in de verste verte niet kan vergeleken worden met persoonlijk contact, dat mensen tenslotte sociale wezens zijn, dat betekenisvolle contacten van onschatbare waarde zijn voor de mentale gezondheid, zo ook voor hem, dat hij bovendien met zijn zussen ook een bijzonder affectieve en betekenisvolle band onderhoudt, doch toont met dit betoog niet aan dat hij in Marokko volledig verstoken zou zijn van betekenisvolle contacten. In de bestreden beslissing wordt immers niet enkel gewezen op de mogelijkheid van contact via de moderne communicatiemiddelen met familieleden, doch ook op de mogelijkheid voor zijn zussen om verzoeker te gaan bezoeken in Marokko en de mogelijkheid een sociaal netwerk op te bouwen in Marokko.

Waar verzoeker in dit licht nog betoogt dat het volstrekt onduidelijk is op welke wijze hij geacht zou kunnen worden om via moderne communicatiemiddelen dit betekenisvol contact met zijn familie te onderhouden, dat het een loutere standaardmotivering betreft waarvan *in casu* allerminst toepassing kan gemaakt worden, dat de verwerende partij dan ook niet zorgvuldig is geweest, dat minstens van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat ze motiveert op welke wijze ze betekenisvolle communicatie via deze middelen mogelijk acht, herhaalt de Raad dat een gestandaardiseerde motivering nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Bovendien is reeds gebleken, en blijkt uit wat volgt, dat verzoeker niet kan overtuigen dat deze overwegingen op hem niet van toepassing zouden zijn. Verzoeker verduidelijkt ook niet om welke reden contact via de moderne communicatiemiddelen in zijn geval niet mogelijk of niet betekenisvol zou (kunnen) zijn en verduidelijkt dan ook niet met welke elementen hieromtrent de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij de belangenafweging. In zoverre verzoeker met zijn betoog doelt op contacten naar aanleiding van een zorgnood, wijst de Raad op wat volgt.

Waar verzoeker meent dat zijn terugzending leidt tot het verlies van zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten en dat dit eveneens betekent dat hij mantelzorg verliest, dat een gezinsleven bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen kan gevormd worden, dat de verwerende partij hier vervalt in een standaardmotivering, dat zijn zorgnood de mogelijkheden door middel van moderne communicatiemiddelen overstijgt, dat het ontegensprekelijk is dat hij zorgnoden heeft die niet anders kunnen dan voldaan worden in persoon, dat hij ondersteuning behoeft van zijn omgeving ingevolge zijn invaliditeit, dat hij reeds gewezen heeft op zijn invaliditeit, wat maakt dat hij moet rekenen op de ondersteuning van zijn zussen, dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was doch hiermee onvoldoende rekening hield en in het derde middel herhaalt dat hij ondersteuning behoeft ingevolge zijn invaliditeit, dat hij op heden aangewezen is op zijn zussen, dat het voor zich spreekt dat deze mantelzorg enkel op een fysieke manier kan uitgevoerd worden, dat communicatietechnologieën niet als alternatief kunnen aangeduid worden, dat indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt, hij noodgedwongen zijn steunpilaren en mantelzorgers zal verliezen, hetgeen op zijn minst zwaar zou moeten doorwegen in de beoordeling en dat op heden niet kan gesteld worden dat de verwerende partij een gepast gewicht heeft gegeven aan dit gegeven, kan de Raad slechts herhalen dat nergens uit blijkt, en verzoeker ter staving hiervan ook geen stukken voorbrengt, dat hij een zorgnood heeft of nood heeft aan mantelzorg. Verzoeker, die bovendien ook heden bij geen van zijn zussen inwoont – minstens wordt dit motief door verzoeker niet betwist –, kan dan ook niet dienstig voorhouden dat een gezinsleven niet via moderne communicatiemiddelen verdergezet kan worden. Gelet op het niet voorliggen van stukken in het administratief dossier waaruit bleek dat verzoeker, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, moest rekenen op de ondersteuning van zijn zussen, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat van hem verlangen om naar Marokko te gaan om daar een nieuw leven uit de grond te stampen, buitenproportioneel is, dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging niet afdoende is, dat zij de belangen onvoldoende afgewogen heeft tegen elkaar, dat de verwerende partij compleet voorbij gaat aan zijn familiale situatie, dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door de verwerende partij in acht werden genomen, dat de verwerende partij er minstens niet in slaagt om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen en dat ondanks het feit dat de verwerende partij over deze informatie beschikte, zij hiermee geen rekening heeft gehouden, hierover minstens niet op zorgvuldige wijze motiveerde.

Gelet op wat voorafgaat, werpt verzoeker met zijn betoog dat hij bij een verhuis naar Marokko zijn volledige netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten zal verliezen, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt, dan ook geen ander licht op de afweging *“Gezien het uitgebreide strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt geacht aan de bescherming van de openbare orde.”*, te meer verzoeker er met een dergelijk betoog opnieuw aan voorbij lijkt te gaan dat er wel degelijk nog contacten met zijn zussen en ondersteuning van zijn zussen mogelijk zijn via moderne communicatiemiddelen en bezoeken van zijn zussen aan hem in Marokko.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en/of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen.

4.12. Daar verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en verzoeker voorts de motieven die geleid hebben tot de toepassing van voormelde bepalingen niet weerlegt, noch ontkracht, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel.

4.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.14. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER